

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ- ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Ν. ΑΧΑΪΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΗ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

Θέμα: Θα πληρώσουν όσοι χάρισαν την ΑΤΕ στην «Πειραιώς»;

Η ΑΤΕ ήταν μια πολύπαθη τράπεζα, η οποία είχε στο παρελθόν λαφυραγωγηθεί από τα κόμματα, όχι μόνο για χορήγηση δανείων προς αυτά, αλλά κυρίως για τη ρουσφετολογική εξυπηρέτηση αγροτών ψηφοφόρων, ιδίως σε προεκλογικές περιόδους.

Είχε λαφυραγωγηθεί, πάντα όμως με πολιτική κάλυψη και προτροπή, από τους ίδιους τους αγρότες, οι οποίοι, με τη στήριξη του κομματικού συστήματος, έπαιρναν δανεικά και αγύριστα.

Είχε, επίσης, λαφυραγωγηθεί πολύ περισσότερο από το διεφθαρμένο συνεταιριστικό κίνημα. Μάλιστα, συνεταιριστές, κατά κοινή ομολογία, πλούτισαν καταχρώμενοι δισεκατομμύρια που είχε χορηγήσει η ΑΤΕ στους συνεταιρισμούς τους. Και για όποιον μπορεί να έχει αμφιβολία ή αντίρρηση, αρκεί να αναφέρουμε ότι ακόμα και τώρα περίπου 750 συνεταιρισμοί χρωστούν πάνω από 2 δισ. ευρώ και μόνο τέσσερις από αυτούς πληρώνουν. Και βέβαια, η κορύφωση της λαφυραγωγίας ήταν η μεταβίβαση, αντί 95.000.000 ευρώ, της καλής ΑΤΕ στην Πειραιώς, η οποία επιπλέον δέχθηκε ένα δωράκι περίπου 7,47 δισ. ευρώ.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά και με πλήρη ανεξαρτησία πνεύματος την τελευταία πράξη -ή, αν θέλετε, και το κύκνειο άσμα της ΑΤΕ-, μπορεί αβίαστα να καταλήξει στο συμπέρασμα ότι επρόκειτο περί αριστοτεχνικά εννορηστρομένης ενέργειας, η οποία μάλιστα εμφανίστηκε και ως σωτηρία. Και αυτό, παρότι η ΑΤΕ είχε εξυγιανθεί και μπορούσε να σωθεί με πολύ λιγότερα κεφάλαια από τα 7,47 δισ. ευρώ που δόθηκαν στην Πειραιώς. Αλλά ας πάρουμε τα γεγονότα από την αρχή για να δούμε πώς το Δημόσιο κατάφερε (γιατί περί κατορθώματος πρόκειται...) να χάσει ένα τεράστιο περιουσιακό στοιχείο, να το παραχωρήσει στην Πειραιώς και να πληρώσει κι από πάνω 7,47 δισ. ευρώ.

Μυστήριες επιχειρηματικές επιλογές, δεν συμφωνείτε; Μυστήριες, αλλά και πολύ ζημιογόνες για το Δημόσιο και πολύ κερδοφόρες για την Πειραιώς, που τότε έκανε το μεγάλο ντιλ, το οποίο την κατέστησε κυρίαρχη στον αγροτικό χώρο και την αναβάθμισε έναντι των άλλων τριών συστημικών τραπεζών. Και βέβαια, να συνδυαστεί, με την άρνηση του τότε υπουργού Οικονομικών να εγκρίνει την αύξηση μετοχικού κεφαλαίου της ΑΤΕ κατά 3,82 δισ. ευρώ, γιατί ολόκληρο το κεφάλαιο θα το κάλυπτε το Ελληνικό Δημόσιο.

Παραδόξως, όμως, το Ελληνικό Δημόσιο την ίδια εποχή συναινεί στη διάθεση 7,47 δισ. ευρώ, που έδωσε το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (δηλαδή, το Ελληνικό Δημόσιο από άλλη τσέπη) για να προικίσει την Τράπεζα Πειραιώς, η οποία θα αποκτούσε την καλή ΑΤΕ πληρώνοντας 95.000.000 ευρώ. Δηλαδή, σε απλά ελληνικά, το Ελληνικό Δημόσιο, μέσω του Ταμείου Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας, προτίμησε να δώσει 7,47 δισ. και την καλή ΑΤΕ, ώστε να συμμετάσχει σε μια άλλη τράπεζα, δηλαδή από την Τράπεζα Πειραιώς, αφού είχε θαυμαστά μερίδια - το 14% στα υποκαταστήματα και το 10% στις καταθέσεις.

Να υπενθυμίσουμε ότι σήμερα το Ελληνικό Δημόσιο κατέχει στην Τράπεζα Πειραιώς μόλις το 24,6% και αδυνατεί να κάνει οτιδήποτε. Σκεφτείτε ότι την εβδομάδα που πέρασε ήθελε την απομάκρυνση μέλους του διοικητικού συμβουλίου, αλλά τελικά, παρότι είναι ο μεγαλύτερος μέτοχος, δεν τα κατάφερε, γιατί ο δεύτερος μεγαλύτερος

μέτοχος, συνασπιζόμενος με άλλους, συγκέντρωσε μεγαλύτερο ποσοστό. Τόσο ευφυής και αποδοτική ήταν η κίνηση πώλησης της καλής ΑΤΕ στην Πειραιώς, αντί της διατήρησης μιας ολόκληρης τράπεζας, και μάλιστα με μικρότερο κόστος...

Στο σημείο αυτό, αξίζει να επισημανθεί ότι τότε η ΑΤΕ, , είχε προχωρήσει σε εκκαθάριση του χαρτοφυλακίου, εγγράφοντας προβλέψεις υψηλότερες των 2,2 δισ. ευρώ και, όπως λένε τραπεζικοί με γνώση του θέματος, η ΑΤΕ ήταν και οργανωτικά πλέον ικανή (παρά τις αντίθετες εκτιμήσεις της Τραπέζης της Ελλάδος, που επίσης επέλεξε τη λύση Σάλλα) να ακολουθήσει αυτόνομη πορεία, αρκεί να γινόταν η αύξηση μετοχικού κεφαλαίου των 3,82 δισ. ευρώ.

Σκεφτείτε ότι, αν το Ελληνικό Δημόσιο ήταν με την ΑΤΕ τόσο γενναιόδωρο όσο με την Πειραιώς και της έδινε τα 7,47 δισ. ευρώ της προίκας, τότε γίνεται αντιληπτό ότι η Αγροτική θα ήταν η καλύτερα κεφαλαιοποιημένη ελληνική τράπεζα - καλύτερη ασφαλώς και από την αγοράστρια. Και για να μη νομίζει κανείς ότι πρόκειται για κουβέντες χωρίς ουσία, θα αναφέρουμε ότι ο έλεγχος της Blackrock, που είχε γίνει εκείνη την εποχή, είχε αποκαλύψει πως το έλλειμμα προβλέψεων πιστωτικού κινδύνου της ΑΤΕ ήταν ίσο με το 5,6% του καθαρού δανειακού χαρτοφυλακίου και ίσο με το 3,6% του ενεργητικού.

Τα αντίστοιχα μεγέθη της Τράπεζας Πειραιώς ήταν 10,4% και 7,5%, δηλαδή ο κίνδυνος για την Πειραιώς ήταν σχεδόν διπλάσιος από τον αντίστοιχο της ΑΤΕ και επομένως απαιτούνταν διπλάσια κεφάλαια. Από αυτά και μόνο τα στοιχεία θα μπορούσε να υποψιαστεί κανείς ότι η ΑΤΕ δεν δόθηκε για να σωθεί, αλλά ότι ήταν ένα πολύ καλό «σωσίβιο» για την Πειραιώς, το οποίο ο Μιχάλης Σάλλας κατάφερε να αποκτήσει, και μάλιστα σε πολύ χαμηλή τιμή, πείθοντας (...) υπουργούς Οικονομικών και κεντρικούς τραπεζίτες ότι αυτό είναι προς το συμφέρον του Δημοσίου.

Στα παράδοξα συγκαταλέγεται και η απόκτηση ενός τεράστιου δικτύου υποκαταστημάτων, που τώρα η Πειραιώς καλείται να μειώσει σε πολύ μεγάλο ποσοστό, μειώνοντας ταυτοχρόνως και το προσωπικό με διάφορες μεθόδους. Άλλη ενδιαφέρουσα «σύμπτωση» ήταν η αποχώρηση από τη διεκδίκηση μιας πολύφερνης νύφης με πλούσια προίκα των άλλων τριών μεγάλων τραπεζών, γεγονός που εκείνη την εποχή προκάλεσε μεγάλη έκπληξη.

Κατόπιν τούτου ερωτάται ο κ. Υπουργός:

1. Ποιοι ενεπλάκησαν και συνέργησαν στη μεταβίβαση της καλής ΑΤΕ στην Τράπεζα Πειραιώς;
2. Έχουν αναζητηθεί οι υπεύθυνοι της ζημιάς του Ελληνικού Δημοσίου; Αν ναι, σε ποιο στάδιο βρίσκεται η διαδικασία απόδοσης ευθυνών; Αν όχι, γιατί;

Ο ερωτών βουλευτής

Νίκος Ι. Νικολόπουλος

Πρόεδρος του Χριστιανοδημοκρατικού Κόμματος Ελλάδος